

Збарзька централізована бібліотечна система
Методично-бібліографічний відділ

*Письменники Тернопілля -
лауреати Всеукраїнської премії
ім. Братів Богдана та Левка Лепких*

Інформаційна довідка

Збарж - 2012

Підготувала: В. Радовська, провідний
методист методично-біб-
ліографічного відділу
Комп'ютерний набір: В. Радовська
Відповідальна за випуск: О. Бойко,
директор Збараської ЦБС

Всеукраїнська премія ім. Братів Богдана і Левка Лепких заснована в січні 1992 р. журналом «Тернопіль» («Літературний Тернопіль» — його правонаступник). Нею нагороджують людей, які зробили значний вклад у розвиток української культури.

Вручення та пошанування лауреатів Премії за кожен попередній рік проводиться у визначений Положенням термін — 22 січня, у День Соборності України.

Інформаційна довідка ознайомлює з біографіями письменників Тернопільщини, які були відзначені даною премією.

Матеріал розміщено за алфавітом прізвищ письменників.

Видання розраховане на бібліотекарів, вчителів української мови та літератури, учнів загальноосвітніх шкіл, студентів, викладачів.

Електронну версію довідки розміщено на веб-сайті Збараської ЦБС:
<http://www.zbarazh-library.com.ua/>

Письменники Тернопілля – лауреати Всеукраїнської премії ім. Братів Богдана та Левка Лепких [Текст]: інформ. довідка / Збараська центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; підготув. В. Радовська. – Збараж: [б.в.], 2012. – 29с.

Андрушків Богдан

Народився 19 червня 1947 р. у с.Метенів Зборівського району Тернопільської області. Письменник, публіцист, економіст, громадський діяч. Навчався в Метенівській початковій, Грабковецькій восьмирічній школах, у 1967 р. закінчив Золочівський сільськогосподарський технікум у Львівській області, а в 1976 році – Тернопільський фінансово-економічний інститут (нині – Національний університет). Доктор економічних наук (1991), професор (1993), заслужений діяч науки і техніки України (1993), член Української екологічної академії (1995) та Міжнародної академії економічних наук (1997). Працював першим заступником голови облдержадміністрації, заступником голови обласної ради, головою обласної ради профспілок (1992-2002). Від 2002 – президент тернопільського інституту соціально-інформаційних технологій. Автор та співавтор понад 370 наук праць та підручників.

Член Національної спілки письменників України (1995), лауреат Всеукраїнської літературної премії ім. Братів Богдана і Левка Лепких (1998), обласної премії ім. В. Вихруща (2002).

Видані книги:

«Хліб для розуму» (1993, 1995), «Незабутий біль» (1994), «Казки для дорослих» (1996), «Гріхи наші...» (1997), «Історія одного кумедного життя або пригоди хлопаки-невдахи» (1997), «Рудий» (1998), «Чорна скрижаль України» (2000), «Тернопільщина козацька», «На перехрестях покалічених доль», «Тернистими стежками» (усі – 2003), «Життямір...», «О, прекрасні дива твої, Україно», «Велика ілюзія правди» (усі – 2004), «Як народжуються святині», «Житейські калейдоскопи» (обидві – 2007), «Пресвята трійце, спаси нас» (2009).

Баран (Радошівський) Григорій

Баран Григорій Якович (псевдонім – Радошівський) народився 1 грудня 1930 року в с.Радошівка, нині Шумського району. Поет, журналіст, громадський діяч. Член Національних спілок письменників (1995) і журналістів України (1980). Удостоєний ордена «За заслуги III ступеня», медалі НСПУ «Почесна відзнака» (2010), премій ім. Братів Богдана і Левка Лепких (2002), ім. У. Самчука (2010). У 1949 році, коли навчався в десятому класі в Кременці і заочно на четвертому курсі педучилища,

був репресований і майже сім років утримувався в конвойно-наглядацькому режимі сибірських таборів. Після повернення в Україну закінчив факультет журналістики Львівського університету (1964, нині – Національний університет), працював у Великодедеркальській, Борщівській, Зборівській районних газетах, в 1991-1992 роках редагував газету «Дзвін» обласного товариства «Меморіал» ім. Василя Стуса. З 1992 року – директор створеного ним музею «Зборівська битва» у м. Зборів.

Видані книги:

«Квіти на постаментах» (1965), «Біль перебитого крила» (1993), «Мальви прийдуть на поклін» (1995), «Підпалені присмерки» (1999), «В гучнім оркестрі завірюх» (2001), «З порога ночі», «Себе – душі твоїй», «Живу» (усі – 2010), краєзнавчі: «Над Стрипою» (1981), «Заліщики» (1998), нариси у журналі «Тернопіль»: «Смакуючи нові доноси», «Під катовим портретом», «На чужому полі» (усі – 1991).

Бастюк Богдан

Народився 19 липня 1949 р. в с.Мишковичі Тернопільського району на Тернопіллі. Письменник, редактор, громадський діяч.

Закінчив інженерний факультет Львівського сільськогосподарського інституту (1972, нині – Національний університет). З перервами працював інженером у колгоспі, обласній молодіжній газеті «Ровесник», міжшкільному комбінаті профорієнтації учнів, Тернопільському відділі науково-технічної інформації «Укрінформагпрому».

Займався у рідному селі фермерською діяльністю (1992-2003). У 2005-2008 роках очолював Тернопільську обласну організацію НСПУ, був членом ради НСПУ. Відомий як прозаїк, поет, автор гумористичних сатиричних творів. Член Національної спілки письменників України (1988), лауреат літературних премій ім. Братів Богдана і Левка Лепких (1993), ім. Уласа Самчука (2002), ім. Степана Руданського (2004), ім. Степана Олійника (2008). Нагороджений медаллю НСПУ "Почесна відзнака" (2009), заслужений працівник культури України (2010).

Видані книги:

«Коріння» (1978), «Вдома» (1987), «Дефіцитна кандидатура» (1989), «Трава у профіль» (1990). «Сільська аеробіка» (1990), «Сто мініатюр» (1992), «На кривому цвяшку» (1997), «Для дорогої родини» (1999), «Цілушка» (2000), «Сміхомаргіналії» (2001). «Словини» (2005), збірка поезій для дітей «Мандрівка порами року» (2005). «Любі сусіди або Сидимо собі з Янтошком» (2007), «Восьма по десятій...» (2008), «Між пірначем і... Товкачем» (2009), «Сертифікат на... кріп» (2010).

Дві книги задуманої трилогії «Сопигора»: «Пасинки Європи» (1999), «Війна у війні» (2003).

Безкоровайний Євген

Народився 24 березня 1947 р у с. Ворвулинці Заліщицького району на Тернопіллі. Поет, публіцист, редактор, громадський діяч. Середню освіту здобув у Заліщиках, вишу - у Львівському національному університеті ім. І.франка. За фахом - журналіст. Член НСЖУ (1980), член НСПУ (2006). У різні роки працював у Заставнівській, Заліщицькій, Тернопільській районних газетах, кореспондентом Держтелерадіо у Тернопільській області, головним редактором обласних газет «Ровесник» та «Селянська доля», керівником прес-служби та начальником управління преси облдержадміністрації, виконавчим секретарем обласної організації НСЖУ.

Від 2008 – голова Тернопільської обласної організації НСПУ, член ради НСПУ. Нагороджений Грамотою Верховної Ради України (2006), ювілейною медаллю «10 років Незалежності України» (2001), медаллю НСПУ «Почесна відзнака» (2009), «Золотою медаллю української журналістики» НСЖУ (2009), почесним знаком НСЖУ (2006), дипломом Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання» (2008), лауреат Всеукраїнської літературної премії Імені Братів Богдана і Левка Лепких (2010).

Друкується у багатьох газетах та журналах, автор текстів низки пісень.

Видані книги:

«Яворина» (1997), «Профіль любові» (2003), «Душа, як сонях» (2006), «Осіння сльоза» (2008), «Ретроспектива добра» (2010, документальна повість).

Вихруц Володимир

Народився 4 березня 1934 р. у с. Августівка Козівського району Тернопільської області. Поет, публіцист економіст, громадський діяч. Навчався в Конюхівській школі. У 1952 р. закінчив Львівський фінансово-кредитний технікум, відтак Одеський кредитно-економічний інститут, аспірантуру. Автор понад 100 наукових праць, багатьох монографій, навчальних посібників.

Доктор економічних наук, професор, заслужений економіст України, академік Академії економічних наук України. Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, "Знак пошани". З 1976 р. – член Національної спілки письменників України.

Володимир Вихруц – автор багатьох популярних пісень, лауреат Всеукраїнських літературних премій імені Братів Богдана і Левка Лепких та імені Іванни Блажкевич.

Помер 23 червня 1999 р. Похований у м. Тернопіль.

Видані книги:

«Барви сонця» (1972), «Утверджую день» (1975), «Чебрець» (1977), «Веління серця» (1979), «Подих весни» (1980), «Поезії» (1982), «На крилах любові» (1984), «Вірші та поеми» (1986), «Полум'я калини» (1988), «Серпень душі моєї» (1990), «Мамина світлиця», «Світло душі» (обидві – 1991), «Квіти надії», «Шлях до волі» (обидві – 1992), «Козачок», «З розумової криниці», «Дороги долі» (усі – 1994). «Світ починався з любові» (1995), «Україночка» (1996), «З висоти літа» (1997), «Рубаї», «Безсмертя душі» (обидві – 1998), збірки пісень «Пісні барвінкового краю» (1983), «Немає кращої землі, як наша рідна Україна» (Австралія, 1991), «Рідна сторона» (1994), «Кроком руш!» (1995), «З Україною в серці» (1996), «Троянди на мечах» (1998).

Демчишин Іван

Народився 28 червня 1948 р. у с. Старий Нижбірок Гусятинського району на Тернопіллі. Письменник, журналіст, громадський діяч. У 1966 р. закінчив середню школу. Потім Тереховлянське училище (1977), Рівненський текстильний технікум (1983), навчався у Рівненському інституті культури. Працював директором Палацу Культури «Текстильник», згодом – головою комітету профспілки Тернопільського бавовняного комбінату. З 1978 по 1985 р. очолював на підприємстві літературну студію «Данко». Нагороджений медаллю «За трудову відзнаку», грамотою НСПУ (2008). Член Національних спілок письменників (2005), журналістів (2006) України, лауреат Всеукраїнської премії ім. Братів Богдана і Левка Лепких (2008).

Автор текстів багатьох пісень. Друкувався у місцевій і всеукраїнській пресі. Помер 19 червня 2009 р., похований в м. Тернопіль.

Видані книги:

«Зілля любові» (1997), «Рай-цвіт» (1997), «Треба жити» (1998), «Солодке життя» (1998), «Хто серцем сонце гріє» (1999), «Не падай на дощ» (2000), «Долина Дайдай» (2000), «Бронька» (2001), «Канцони і переддень» (2002), «Максимків день» (2003), «Голос дороги» (2006), «Вертикальне коло» (2011).

Зозуляк Євген

Народився 25 квітня 1943р. у с.Збриж Борщівського району Тернопільської області. Поет, журналіст, редактор. Закінчив Бурдяківську семирічну (1957), Скала-Подільську середню (1960) школи Борщівського району, факультет журналістики Львівського університету ім. І. Франка (1983, нині –

Національний університет). Від 1967 р. працює у редакціях Борщівської районної газети «Надзбручанська правда», обласних газет «Вільне життя» (1986), літературно-мистецької «Русалка Дністрова» (1992-1994).

Член Національної спілки журналістів (1980), член Національної спілки письменників України (1996). Вірші, поеми, статті друкував у збірниках «День поезії – 1967», «Вітрила – 70-71», «Літературній Україні», журналі «Тернопіль»,

місцевій пресі. Поезії його перекладені російською, польською, італійською мовами та мовою есперанто, покладені на музику. Лауреат журналістської премії ім. Миколи Костенка (1994) та Всеукраїнської літературно-мистецької премії імені Братів Богдана і Левка Лепких (2004).

Видані книги:

«Материзна» (1993), «Соло для камерного хору» (1995), «Годинник любові» (1997), «Голуб і поет», «Політ світлячка у темряві» (обидві – 2003), «П'ять пелюсток» (2004), «Пілігрим» (2009).

Кіріндась Володимир

Народився 1 серпня 1935 року в містечку Срібне. Уродженець мальовничої Чернігівщини, він більшу частину життя присвятив Збаражу, який став йому другою малою батьківщиною.

Із 1998 року – член Національної спілки журналістів України, член обласного літературного об'єднання при ТОО НСПУ та літературно – мистецького клубу «Золота троянда» (м. Хмільник, Вінницька область), член

районної літературно – мистецької студії «Рушник». Лауреат Всеукраїнської премії ім. Братів Богдана і Левка Лепких (2005).

Друкувався , як критик та рецензент, поет у місцевій, обласній, центральній пресі – «Народне слово», «Амвон», «ВІК», «Свобода», «Вільне життя», «Тернопіль вечірній», «Селянська доля», «Срібнянщина», «Літературна Україна», «Демократична Україна», в альманасі «Український вісник», італійському журналі «Артекультура» та ін.

Помер Володимир Григорович у квітні 2012 року на 77-му році життя після важкої хвороби.

Видані книги:

«Болуче слово висію...» (1997), «Істина, що зорить» (2000), «Виховай собі заміну. Незабутні імена – Володимир Голоднюк» (2000), «Мелодія літа» (2006).

Костів-Гуска Ганна

Народилася 18 квітня 1947 р. у с.Бабинці Борщівського району Тернопільської області. Поетеса, перекладачка, лікар, громадська діячка.

Закінчила Бабинецьку восьмирічну школу та Чортківське медичне училище. Працювала в сільських медичних закладах Заліщицького та Борщівського районів. У 1977 р. закінчила Тернопільський медичний інститут (нині – державний університет).

Працювала лікарем психіатром-наркологом, психотерапевтом у центральних районних лікарнях Шумського та Борщівського районів. У 1998-2000 рр. – власний кореспондент обласної газети «Свобода» по Борщівському районі.

Член Національних спілок письменників (1982) та журналістів України (2006). Депутат Тернопільської обласної

ради III та IV демократичних скликань. Член товариства "Просвіта". Очолює відділення Конгресу Української інтелігенції Борщівщини.

Нагороджена орденом княгині Ольги III ст., медаллю НСПУ «Почесна відзнака». Лауреат Всеукраїнської премії ім. Братів Богдана і Левка Лепких, літературної премії «Благовіст», Міжнародної літературної премії ім. І. Кошелівця журналу «Соборність» (Німеччина), премії благодійного фонду культурно-просвітницького центру «Мальовнича Україна», м. Київ, (1997 р.).

Нагороджена дипломом V Всеукраїнського літературно-мистецького фестивалю «Кролевецькі рушники» (Сумщина, 1999 р.), дипломант італійського часопису «Нові дні» (2006). Брала активну участь у 9-й Міжнародних літературно-мистецьких святах «В сім'ї вольній, новій...» Учасниця II Всесвітнього форуму українців у Києві (1997р.).

Благословила у світ багатьох юних початківців, вихованців літературної студії «Стежечка», якою керувала. Поезії перекладені киргизською, білоруською, російською, італійською мовами та мовою есперанто. Автор багатьох популярних пісень.

Видані книги:

«Автограф вірності» (1978), «Нічлава» (1985), «Цвіте біля хати калина» (1993), «Зона», «Червоні корали» (обидві – 1996), «Зелені Свята» (1997), «Голгофа», «Страсна дорога» (обидві – 2001), «Цей тихий сум вечірнього вікна» (2002), «Жоржиновий вогонь» (пісні, 2004), «Червоні кетяги калини» (вибране, 2006). Збірка перекладів: Є. Янішиць «Неприручена пташка» (з білоруської, 1997).

Круна Левко

Народився 29 грудня 1943 р. у с.м.т. Велика Березовиця поблизу Тернополя. Письменник, журналіст, педагог, громадський діяч.

Закінчив у 1961 р. Тернопільську ЗОШ № 8 і почав трудовий шлях на цукровому заводі "Поділля". У 1962 р.

вступив на філологічний факультет Чернівецького університету, який після трирічної служби в армії закінчив у 1970 р. (нині – Національний університет). Працював випусковим редактором районної та обласної газет, учителем української мови і літератури, науковим працівником у Тернопільському обласному краєзнавчому музеї, картинній галереї.

У 1989-91 рр. редагував газету Тернопільської крайової організації Руху "Тернове поле", у 1990 р. обраний депутатом Верховної Ради України від Тербовлянського виборчого округу.

У вересні 1991 р. очолив Тернопільський телерадіокомітет, який після реорганізації перетворився в Обласну державну телерадіокомпанію.

Друкуватися почав у Микулинецькій районній газеті, згодом – у студентській багатотиражці ЧДУ, молодіжних та обласних газетах Житомирщини, Буковини, Тернопільщини. В 1971-72 рр. інсценізував повість Юліана Опільського «Іду на Ви», а згодом написав оригінальні драми: «Ой Морозе, Морозенку» (1991), «Легенда Тернового поля» (1990), «Василько – князь Тербовельський» (1993). Лауреат всеукраїнської премії ім. Братів Богдана і Левка Лепких (1991). Вірші поета поклали на музику З.Присухіна, А.Горчинський, Б.Іваноньків, Н.Скалій. Член Національної спілки письменників України (1991).

Помер від тяжкої хвороби 28 грудня 2000 р., похований у рідному селі.

Видані книги:

Поезії: «Чотири струни» (1986), «У дзеркалі плуга» (1990), «Міра болю» (1998), «Марева легке крило» (вибрані поезії, 2007), драма «Три листки з літопису» (1993).

Левицький Михайло

Народився 16 березня 1948 р. у с.Пукеничі Стрийського району Львівської області. Поет, художник, перекладач, громадський діяч. Закінчив філологічний факультет Дрогобицького педагогічного інституту (1972, нині – Педагогічний університет). Від 1983 р. проживає у м.

Тернопіль. Працював у редакції газети «Відродження» художником-оформлювачем. Депутат обласної ради 1-го скликання (1990-94). Співзасновник, перший голова Крайової організації КРУ. Член Національних спілок письменників (1981), художників (1996), журналістів (2007) України. Лауреат літературних премій ім. І.Блажкевич, ім. Братів Богдана і Левка Лепких, переможець Всеукраїнського радіофестивалю «Пісня року» (1998). Мав персональні виставки картин (1986, 1992, 1994), творчі вечори (1998, 2004, 2008). Нагороджений орденом «За мужність» та медаллю НСПУ «Почесна відзнака».

Видані книги:

«Мамині перепілки» (1979), «Світ околиць» (1986), «Я завжди був закоханий в дерева» (1993), «Вівторок» (1994), «Де ростем, там мусимо цвісти» (1998), «З останньої пелюстки літа» (2004); книга скоромовок та розмальовок «Сніг горів од снігурів» (1992), вірші для дітей «Великдень». Видав збірки перекладів: М. Рубцов «Ранок» (1986), С. Єсенін «Відгомонила золота діброва» (1999).

Медведик Петро

Народився 22 жовтня 1925р., с.Жабиня, нині Зборівського району) – літературознавець, фольклорист, етнограф, бібліограф, мистецтвознавець. Дійсний член НТШ (1998). Почесний член ВУСК (1996). Лауреат премій: Тернопільської обласної ім. В. Гнатюка (1989), республіканських ім. М. Чубинського (1992), ім. Братів Лепких (1999). Член Львівської комісії Міжнародної асоціації бібліографів-українців. Закінчив український відділ філологічного факультету (1952) і аспірантуру Львівського університету (нині нац. ун-т). Учителював у школах сіл Велика Плавуча (Козівського району, 1950-51), Старий Тараж (Кременецького району, 1951-52), Кобзарівка (Зборівського району, 1952-58) і Великий Глибочок (Тернопільського району, 1959-86). Одночасно 1980-85 викладав український фольклор та педагогічну практику в Тернопільському педагогічному інституті (нині ТНПУ). Від 1985 - старший науковий співробітник меморіального музею С. Крушельницької в с. Біла Тернопільського району. Основні книги: "Літературна карта Тернопільщини" (1959), "Використання краєзнавчого матеріалу на уроках у 8-10 класах" (1958), "Іван Франко і літературна Тернопільщина" (1963), "Катерина Рубчакова" (1989), "Літературно-мистецька і наукова Зборівщина: Словник біографій визначних людей" (1998), "Моє рідне Опілля: Історично-культурний нарис с. Жабиня та його околиць на Зборівщині" (2003). Зібрав, упорядкував і видав фольклорні збірки "Пісні Тернопільщини" (К., 1989, вип. 1; 1993, вип. 2; співавтор С.. Стельмащук), "Євшан-зілля: Легенди та перекази Поділля" (1992), "Народні пісні з села С. Крушельницької (1993), "Казки Західного Поділля: Антологія" (1994), "Село Жабиня на Зборівщині: Весілля. Народні звичаї та обряди" (1996), зб. творів

Г. Савчинського, зб. "Віночок Соломії Крушельницької (1992). Автор статей у зб. "Мар'ян Крушельницький", "Лесь Курбас. Спогади сучасників" (обидва - 1969), "Лесь Курбас. Статті и воспоминания" (Москва, 1987), "Театральна Тернопільщина: Бібліографічний покажчик" (2001) та ін. У "Записках НТШ. Праці Музикознавчої комісії" (1993, 1998) надрукував дослідження Медведика "Діячі української музичної культури: Матеріали до біо - бібліографічного словника)". Опублікував статті, зібрав і видав спомини про багатьох українських письменників, композиторів, акторів, режисерів, художників. Автор понад 800 статей в УРЕ, УЛЕ, ЕСУ, ТЕС, "Словнику художників України" (1973), "Шевченківському словнику" (т. 1-2; 1976-77), енциклопедії "Мистецтво України" (1995, т. 1), довідниках "Митці України" (1992) і "Мистецтво України" (1997) та ін. енциклопедичних виданнях. Уклав і опублікував покажчики "Бібліографія фонозаписів музичних творів, художнього читання, драматичних вистав на тексти І. Франка та за мотивами його життя і творчості. 1910-1913" (1977), дискографії тв. М Лисенка, К. Стеценка, Лесі Українки. Співупорядник біо-бібліографічних покажчиків, публікацій про життя і творчість П. Загребельного, С. Крушельницької, К. Рубчакової, Д. Січинського, Я. Струхманчука.

Мельничук Богдан

Народився 2 серпня 1952 р. у с.Молотків Лановецького району Тернопільської області. Письменник, редактор, журналіст, краєзнавець. Заслужений діяч мистецтв України (2008). Лауреат всеукраїнських літературно-мистецьких премій ім. І.Блажкевич (1994), братів Богдана та Левка Лепких (2000), У. Самчука (2002), ім. Ірини Вільде (2008, м. Львів), ім. Г.Сковороди (2010) та обласних

премій ім. С.Дністрянського (2003), ім. В.Вихруща (2002). Друга і третя премії Всеукраїнського конкурсу "Коронація слова-2010". Член Національних спілок журналістів (1980), письменників, краєзнавців України, Наукового товариства ім. Т. Шевченка (всі – 1998). Почесний краєзнавець України (2008). Медаль ВУТ "Просвіта" "Будівничий України" (2008). Почесний знак НСЖУ (2009). Закінчив факультет журналістики Львівського держуніверситету ім. І. Франка (1974, нині – національний університет). Працював у редакціях Лановецької районної газети, газет "Вільне життя" і "Тернопіль вечірній" (обидві – м.Тернопіль), у Державному архіві Тернопільської області, був на громадській роботі. Згодом – головний редактор Тернопільського обласного управління у справах преси та інформації (1989-1993), видавництва Тернопільського національного економічного університету "Економічна думка" (1998-2003), літературно-мистецької і культурологічної газети "Русалка Дністрова" (від 1992 донині) і журналу "Тернопіль" (від 1994), "Літературний Тернопіль" (від 2008).

Від 2003 р. донині – заступник голови редакційної колегії "Тернопільського Енциклопедичного словника", його головний науковий редактор. Видав 25 своїх книг драматургії, прози й поезії. Автор і співавтор 18 краєзнавчих книжок, у т. ч. "Тернопіль. Що? Де? Як?" (1989), "Біль і пам'ять Молоткова" (1990), "Тарас Шевченко на Тернопільщині" (1990, 1998, 2007), "Шляхами Богдана Хмельницького на Тернопільщині" (1991), "За рідний край, за нарід свій..."(1993), "Шляхами стрілецької слави" (1995), "Симон Петлюра і Тернопільщина" (2009), "Ярослав Стецько. Великий син Тернопілля: Життєвий шлях провідника ОУН", "Від Маківки до Стрипи" (обидві - 2010), 17 п'єс та інсценізацій, поставлених у Тернопільському академічному, Львівському (м. Дрогобич) і Рівненському обласних музично-драматичних та інших театрах, сотень статей, нарисів, рецензій, пісень. Вистава "Мазепа, гетьман України" (сценічний варіант Б. Мельничука за творами Б. Лепкого, Дніпропетровський музично-драматичний театр ім. Т. Шевченка) нагороджена міжнародною премією ім. П. Орлика (1995). Серед вистав за п'єсами Б. Мельничука - "Соломія Крушельницька", "Вісьта-війо" за мотивами стрілецького гумору, інсценізації творів Р. Завадовича, П. Загребельного, Б. Лепкого.

Укладач і редактор понад 500 книжок, у т. ч. творів С. Балея, братів Богдана й Олександра Барвінських, В. Будзиновського, В. Вихруща, О. Назарука, М. Стахіва.

Про життєвий і творчий шлях письменника розповідає книга І. Бандурки "Чотири вежі Богдана Мельничука" (Т., 2002).

Видані книги:

"Медузи" (новели, 1997), "Ранок. Чий?", "О, Над'я!", або Греки прийшли" (новели, обидві – 1998), "Вибрані новели" (1999), збірка новел "Професор і бичок Бамбурка", "Нові й старі вірші", "Нові новели" (всі – 2002), "Крапелини" (2000), "Крапелини-плюс" (2000, 2002), "Нові крапелини" (2002; обидві – вірші з паралельним перекладом мовою есперанто), новели "Скрипка від старого" (2004), вірші "Ваша Пресвітлосте, Дамо..." (2005), нові новели "Яр" (2007), "Зламани мальви", "Суд без суду", "Сад любові" (пісні), "Козацькі вітрила", "Зек, Вождь і Гарсія Лорка" (усі – 2010).

Автор і співавтор 24 книг драматургії, прози й поезії, 14 краєзнавчих книжок, 16 п'єс та інсценізацій, сотень статей, нарисів, рецензій, пісень.

Укладач і редактор понад 300 книжок.

Петрук-Попик Георгій

Народився 18 квітня 1932 р. у с. Велика Іловиця Шумського району на Тернопільщині. Поет, прозаїк, публіцист, громадський діяч.

Вчився у Кременецькій фельдшерсько-акушерській школі (1950-1951). Закінчив Енгельське військово-морське (1953) та Чортківське медичне (1957) училища. Служив на Балтійському і Тихоокеанському флотах. Працював у медичних закладах Шумського

району та Дрогобицького району на Львівщині. Закінчив Тернопільський державний медінститут (1969, нині ТДМУ). Завідував відділом обласнепідемстанції у Тернополі.

Член Національної спілки письменників України з 1983 року. З часу створення Тернопільської обласної письменницької організації (1984) очолював її майже 12 років. Друкується з 1956 року.

Окремі поезії перекладено болгарською, італійською та російською мовами. Твори публіцистичного спрямування друкувались у закордонних українських часописах.

Обирався народним депутатом колишнього СРСР (1990). Лауреат премій імені Братів Богдана і Левка Лепких та імені Уласа Самчука. У 2003 році дипломований у номінації «Книга року» – «Інтелектуальний бестселер» за книгу «Аура слова і борні» (1984-1991), отримав відзнаку Міністерства культури Польщі «Заслужений діяч культури польської» (1986). Нагороджений орденом «За заслуги» III ст. (2002) та вищою нагрудною відзнакою Народного Руху України «За заслуги перед українським народом» II-го ступеня (2004), грамотами НСПУ.

Помер 15 червня 2006 р., похований у родинному селі Велика Іловиця.

Видані книги:

«Весняні птахи» (1981), «Тополиний сніг» (1982), «Пригорща жита» (1986), «Думаю вголос» (1990), «Співоче поле» (1991), «Березневі послання» (1995), «Калиновий заспів» (пісні, 1995), «Листків пожовклих переліт» (1997), кантати «Бережи Україну й свободу» (1997), роман у віршах «Полум'я Волині» (1995), «Це ти, Україно, моя» (пісні, 2002), «В обіймах блискавиць» (вибране, 2002), «Аура слова і борні» (1984-1991) (проза, 2002), «Нурт Ніагари» (поема-феєрія, 2003), «Погляд з третього неба» (прозово-поетичний, публіцистичний репортаж, 2005), «Калина між терням» (2007).

Сапеляк Степан

Народився 26 березня 1951 р. (за паспортними даними — 1952) в с.Росохач Чортківського району. Письменник, публіцист, літературознавець, громадський діяч. Член НСПУ (1991), міжнародного ПЕН-клубу (1992), Української Гельсінської спілки (1987). Національна премія ім. Т. Шевченка (1993), літературно-мистецька премія ім. Братів Богдана і Левка Лепких (1995), літературна премія ім. В. Свідзинського (2002). Від 1969 навчався на філологічному факультеті Львівського університету; 1973 перебував під слідством як учасник молодіжної підпільної групи, яка вночі 22 січня 1973 на честь річниці Акту Злуки УНР і ЗУНР розклеїла в м. Чортків антирадянські листівки і вивісила жовто-блакитні прапори. Засуджений на майже 10 р. позбавлення волі; до 1981 перебував в ув'язненні й на засланні у містах Перм і Владимир, на Колимі та в Хабаровському краї (всі нині - РФ). Потім насильно спроваджений до Східної України (Харків. обл.). Реабілітований 1991. Нині мешкає в м. Харків. Автор збірок поезій "День молодого листя" (Бельгія, 1978; нім.), "Несе Амур холодну воду" (ФРН, 1987). "Без шаблі і Вітчизни" (Канада), "З гіркотою в камені" (США, обидві - 1989). "Відлуння вцілілих строф" (Канада, 1990) та ін., книг спогадів "Хроніки дисидентські від головосіку" (2003); літературознавчих та мистецтвознавчих праць, публікацій у багатьох українських і закордонних часописах, у тому числі журналу "Тернопіль", газети "Русалка Дністрова". Перша збірка в Україні - "Тривалий рваний зойк" (К., 1991). Неодноразово відвідував Тернопільщину.

1 лютого 2012 року Степан Сапеляк помер.

Видані книги:

«Без шаблі і вітчизни», збірка поезій «З гіркотою у камені» (1989), «Тривалий рваний зойк» (1991), «Страсті до любові» (2000), збірка віршів та публіцистики «Журбопис» (2007), збірка мемуарів «Хроніки дисидентські від головосіку» (2007), збірка поезій «Во ім'я Слова» (2007).

Сачко Ярослав

Народився 18 серпня 1947 р. у с.Хітар Сколівського району Львівської області. Поет, прозаїк, кіносценарист, перекладач, критик. У 1973 році закінчив факультет журналістики Львівського держуніверситету імені Івана Франка (нині - національний університет). Тривалий час працював власним кореспондентом газети "Львівський залізничник" по Тернопільській області, відтак - машиністом електровоза локомотивного депо Тернопіль.

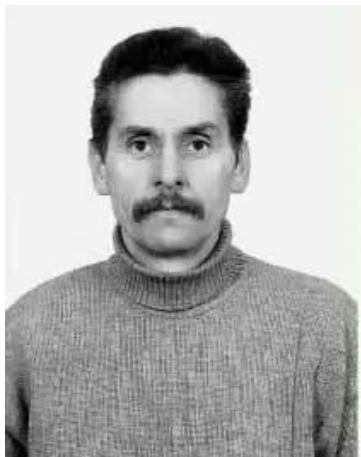
Автор кіносценаріїв до телевізійних фільмів Українського телебачення «Я не впаду на коліна» (1977), «Магістраль» (1978), «Про що співають колеса» (1979), «Рідне місто моє» (1980). П'єси для дітей «Золоте курча», «Золотий горішок», «Зачарований замок» поставлені на сцені Тернопільського лялькового театру.

Член Національних спілок письменників (1993) та журналістів України (2006), член об'єднання "Письменники Бойківщини" (2004), лауреат міжнародної премії Об'єднання Оборони Чотирьох Свобід України (США, 2000), конкурсу «Голос серця» (2001), всеукраїнських літературних премій імені Іванни Блажкевич (1996) та імені братів Богдана і Левка Лепких (2002), ім. І. Франка (2005), ім. М. Зубрицького (2007), «Людина року в галузі літератури» (2004). Помер 1 грудня 2007 року. Похований в м. Тернопіль.

Видані книги:

Монографія «Михайло Драгоманов – подвижник української державності» (1994), поезії: «Жага доріг» (1983), «Ранкові поїзди» (1990), «Месія» (1993), «Молочний шлях» (1995), «Повітруля» (1996), «Ломикамінь» (1998), «Золотий горішок» (2000), «Одкровення Зорі» (2003), «Кавбуз» (2003), «Карби на серці» (2004), «Приречені» (2004), «Смерековий вітер» (2005), «Яровіт» (2007), пісенник «Любисток» (2007), вибране «Сигла» (2008).

Сорока Петро

Народився 6 січня 1956 р. у с.Грицівці Збарзького району Тернопільської області. Письменник, літературознавець, редактор, науковець. Після закінчення місцевої восьмирічки (1971) вступив у Кременецьке медичне училище, яке закінчив 1975 р. Працював за фахом, служив у війську (1976-1978). Закінчив філологічний факультет Тернопільського педагогічного інституту (1986, нині – Національний університет).

Кандидат філологічних наук (1994), доцент кафедри літератури і порівняльного літературознавства Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка (з 2001 року).

Працював у Збарзькій районній газеті «Колгоспне життя» (до 1990) і рухівському «Гомоні» (1990-1993). Опублікував десятки монографій і статей в українських і закордонних виданнях. Співзасновник і видавець журналу «Сова» (1999), альманаху «Курінь» (1992), газети «Дзвони Лемківщини» (1994-1999), видавництв «Пегас», «Сорока».

Член Національних спілок письменників (1995) та журналістів України (1987). Член міжнародного ПЕН-клубу (2002).

Лауреат літературно-мистецьких премій: міжнародних «Слово України» (1994), «Тріумф» (2002), всеукраїнських ім. В.Сосюри (2005), ім. братів Богдана і Левка Лепких (2005), ім. Г.Сковороди (2009), ім. Р.Федоріва (2010).

Видані книги:

«Секрет довгожителів» (1988), «Горобці про літо мріють» (1989), «Сповідь сатирика» (1991), «Крона роду» (1994), «День чудес» (1995), «Чернігівська січ» (1998), «Сповідь сльозою», «На ясні зорі Запорожжя» (обидві – 2000), «Пам'яті навперейми» (2001), «Душа при свічці», «Найкраще помирати в понеділок» (2002), «Рік подвійних райдуг» (2003), «Голос із притвору» (2004), «Пригоди kota Патріка» (2005), «Денники 2004-2005» (2006), «Застиглий вогонь» (2007), «Натщесерце» (2009), «Маленькі секрети щастя і успіху», «Таємниці краси та любові» (2010) та ін.

Тимочко Петро

Народився 1 серпня 1925 р. у с. Івачів Долішній, нині Тернопільського району. Поет, перекладач, драматург, публіцист, громадський діяч. Лауреат премій ім. Братів Богдана і Левка Лепких, ім. У.Самчука, ім. М. Рильського. Нагороджений орденом "За заслуги III ст.". Член НСПУ (1990). Переможець обласного конкурсу "Голос серця" (1997). 1938-43 рр. – навчався в українській гімназії товариства "Рідна школа" в Тернополі. 1943-1944 – доброволець дивізії "Галичина", учасник боїв під м. Броди (Львівська область), потрапив у радянський полон. 1944-47 – в'язень фільтраційних таборів ГУЛАГ на території

Підмосковського вугільного басейну, художник-оформлювач агітаційних транспарантів у таборі поблизу станції Узлова (нині Тульська область). До 1956 працював на копальнях Забайкалля робітником, завідувачем майстерні рудника та гірничим майстром (нині обидва – РФ). Після звільнення повернувся в м. Тернопіль. Закінчив гірничий факультет Всесоюзного політехнічного інституту в м. Москва (1961, нині РФ). Працював майстром, інженером у кар'єрах і на будовах Тернопільської області. Перші публікації поезій П. Тимочка - у журналі "Дорога" (1942, Львів). Він – перекладач із німецької, російської, польської, чеської та інших мов. Перші переклади поезій польських і німецьких авторів опубліковані у журналах "Всесвіт" і "Жовтень" (нині "Дзвін"), колективних збірниках та періодичних виданнях. Голова Тернопільської організації НСПУ (1992-98). Від 1997 – член редколегії газети "Соломія".

Помер 26 лютого 2005 р., похований в м. Тернопіль.

Видані книги:

Книги перекладів: Ян Кохановський "Поезії"" (1980), Й.В.Гете "Невгасима любов", Г. Сакс "Вибрані твори" (обидві - 1997), поезії: "На канадській землі" (1991), "Рідний клин" (1994), "Із болем у душі", "В стрімкім потоці часу і подій" (обидві - 1995), "Премудрість Божу в собі шукаю" (1996), драматично-поетична трилогія: "Трагедія зради або Українська трагедія", "Пекельний суд" та "День перемоги" (1993-94); "Із вічності у вічність" (2000), автобіографічна повість "Роздуми над пережитим" (2001); збірка фейлетонів та есе "Мовчати було негоже" (2003).

Тракало Василь

Народився 24 вересня 1956 р. в селищі Товсте. Після закінчення місцевої десятирічки навчався на факультеті журналістики Київського державного університету ім. Т.Шевченка. Письменник, публіцист, громадський діяч.

Працював у редакціях газет Буковини, першим заступником генерального директора Тернопільської державної телерадіокомпанії. З 1991 року – головний редактор Буцацької районної газети "Нова доба". В 2002 році отримав звання заслуженого журналіста України. У 1994 році став лауреатом премії "Золоте перо", нагороджений почесним знаком НСЖУ (2006) та золотою медаллю української журналістики НСЖУ (2009). Член Національних спілок журналістів (1984) та письменників України (2004). Член правління обласної організації Національної спілки журналістів України.

Друкувався у центральній і зарубіжній пресі, в журналах "Сучасність" та "Дзвін". Лауреат літературно-мистецької премії імені Братів Богдана і Левка Лепких (2006) та першої премії Нью-Йоркського Українського Вільного Університету – фонду Воляників-Швабінських (2001). Власний кореспондент тернопільської обласної газети "Свобода". Депутат Буцацької районної ради.

Автор оповідань, документальних повістей «Банкір», «Три кола пошани» та широкомасштабного історичного роману «Колонія», в якому прозаїк відобразив складну, нерідко трагічну історію Галичини від початку нашого століття до найближчих часів.

Хижняк Борис

Народився 12 грудня 1941 р. у с.м.т. Єлизаветградка Олександрівського району Кіровоградської області. Письменник, журналіст, громадський діяч. Член НСПУ (2000), НСЖУ (1981). Лауреат премії ім. братів Богдана і Левка Лепких. Проживав після Другої світової війни у с.Великий Глибочок (нині – Тернопільського району). Закінчив факультет журналістики Львівського університету (1967, нині – Національний університет). Працював у редакціях районної та

обласної газет, на громадській роботі. 1987-2002 – начальник Тернопільського обласного управління з преси та інформації. Співзасновник (1991), шеф-редактор і видавець всеукраїнського журналу «Тернопіль», газети «Русалка Дністрова». Ініціатор і засновник літературно-мистецьких премій ім. Братів Богдана і Левка Лепких та ім. І. Блажкевич. У літературі дебютував циклом

публіцистичних новел «Прости, Україно» (1991-92), опублікованих у журналі «Тернопіль». Член редакційної ради газети «Наша Батьківщина» (2000-2004). Опублікував низку публіцистичних статей у газетах «Літературна Україна», «Вільне життя», «Свобода» та ін. Один з організаторів громадсько-політичної організації «Відозва-91» (1990, м. Тернопіль).

Він – автор збірки публіцистики «Прости, Україно» (1995), повістей «Перекотиполе» (1998), «Кукіль» (2000), «Марафон над Дністром» (2001), гостросюжетного роману «Зрада» (2003), діалогії «Подільська притча», романів «Слобідка» (2005), та «Україна» (2006).

Остання прижиттєва Борисова книжка оповідань етюдів, новел і спогадів «Путівець» (2008) ніби підсумовувала той шлях, той путівець, який Б. Хижняк упродовж свого життя торував до людських сердець.

Чернихівський Гаврило

Народився 28 вересня 1936 р. у с.Плесківці Зборівського району в багатодітній селянській родині. Літератор, краєзнавець, історик.

Закінчив школу в с.Кобзарівка (колись Обаринці) в 1953 р., історичний факультет Львівського держуніверситету ім. І.Франка (1958, нині Національний). Учителював у ЗОШ с.Добриводи Збарзького та с.Горинка Кременецького районів.

Викладач історії України у Кременецькому педінституті у 1963-1969рр. (нині ТНГТУ). Із 1969 р. у Кременецькому краєзнавчому музеї: ст. науковець, заввідділом, провідний спеціаліст. Експозиціонер трьох залів музею, створив 10 музеїв на громадських засадах, двом із яких (Плоске і Крижі) надано звання "народні".

Автор експозиції двох літературно-меморіальних музеїв: У.Самчуку в с.Тиливка Шумського та О.Неприцькому-Грановському у с.В.Бережці Кременецького районів. Видрукував понад 350 наукових праць, зокрема 28 про М.Драгоманова як історика України. Учасник багатьох міжнародних наукових конференцій як в Україні, так і поза її межами. Написав десятки рецензій на книги багатьох авторів. Редактор 7 книг, унікального видання «Українські колядки і щедрівки», що має 130 творів з нотами на чотири голоси.

Заслужений працівник культури України (2007), член НСПУ (2005), НСКУ (1992), редколегій журналу «Тернопіль», ТЕС, товариства «Український історик». Почесний член товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка, НТШ, Почесний громадянин м. Кременець.

Нагороджений почесною відзнакою «За досягнення в розвитку культури та мистецтва» (2004), медалями "Ветеран праці» (1984), «Захисник Вітчизни» (2002), «60 років Перемоги у ВВ війні» (2005), «Лідер України» (2004).

Лауреат премій ім. професора В.Антоновича в галузі краєзнавства і охорони пам'яток історії і культури (1997), ім. братів Богдана і Левка Лепких (2002), міжнародної родини Воляників-Швабінських (фондація УВУ, Нью-Йорк, 2004). Надрукував понад тисячу популярних статей з питань літературо-, крає- та музеєзнавства у різних засобах масової інформації. Автор кількох сотень віршів. Написав музику до 20-и творів на власні слова та на вірші М.Рильського, М.Хоросницької, З.Кучерявої, Л.Тараненко, Є.Плужника, М.Луківа. З його ініціативи у Кременці встановлено 32

меморіальні таблиці визначним діячам минувшини, перейменовано 56 вулиць.

Видані книги:

«Олександр Неприцький-Грановський: життя і творчість» (1996), «Серця клич» (1996), «Портрети пером» (2001), «Оксана Лятуринська: життя і творчість» (2002), «Улас Самчук: сторінки біографії» (2005), «Галина Гордасевич: життя і творчість» (2010, разом з В.Адамович).

ЗМІСТ

Андрушків Богдан.....	3
Баран (Радосівський) Григорій.....	4
Бастюк Богдан.....	5
Безкоровайний Євген.....	6
Вихрущ Володимир.....	7
Демчишин Іван.....	8
Зозуляк Євген.....	8
Кіріндась Володимир	9
Костів-Гуска Ганна.....	10
Крупа Левко.....	11
Левицький Михайло.....	13
Медведик Петро.....	14
Мельничук Богдан.....	16
Петрук-Попик Георгій.....	17
Сапеляк Степан.....	19
Сачко Ярослав.....	20
Сорока Петро.....	21
Тимочко Петро.....	22

Тракало Василь.....	23
Хижняк Борис.....	24
Черніхівський Гаврило.....	25